

KAPITOLA DEVÁTÁ

Rob

K večeři máme smažené kuřecí řízky, linguine a smetanovou omáčku. Zní to luxusně a taky že je, ale máma byla vždycky dobrá kuchařka. O kuchařské dovednosti ji zažalovat nemůžou. Už to není bio smetana a kuře z volného výběhu, ale pořád to chutná dobře.

Táta sedí na druhém konci stolu a dostává svoje jídlo hadičkou. Dřív byl celý posedlý tím, jak dobře dělá jeho Vitamin kadeřávkové smoothies. Nejspíš by se mu moc líbilo, že teď na všech jeho jídlech maká trojnásobně.

„Co bylo dneska ve škole?“ zeptá se mě máma.

Vzpomenu si na Maegan a její oči plné odsudku. Vzpomenu si na to, jak strašně jsem chtěl praštit Connora zezadu do hlavy. Vzpomenu si na Owena Goettlera a jeho sýrový sendvič nalámaný na milion kousíčků.

Nabodnu kousek kuřete. „Nic. Co v práci?“ Neřeknu to nevrle. Máma je jediný člověk, který se ke mně nechová jako k chodícímu hrdelnímu zločinu.

„Jeden z hlavních partnerů se mě zeptal, jestli umím abecedu.“ Vydá posměšný zvuk.

Vidlička mi ztuhne ve vzduchu. Zvednu oči. Máma sedí naproti mně, což znamená, že táta je v čele stolu, živá mrtvola v mém periferním vidění. Nikdy se nemůžu rozhodnout,

jestli je to lepší, nebo horší než sedět přímo naproti němu. Vždycky se nad tím zarazím.

„Ten chlap se tě ptal, jestli umíš abecedu?“

„Jo.“

Odfrknu si. „Čurák.“

Usměje se. „Přesně moje slova. Teda. Moje *slovo*.“

Kdysi by mi možná vytkla, že mluvím sprostě. Ne moc příkře – máma vždycky říkala, že slova jsou jenom slova a záleží spíš na tom, *jak* je používáme –, ale nenechala by to jen tak. Zvláště u večeře. Před otcem.

Zcela jistě by takhle nemluvila sama.

Když táta zmáčkl tu spoušť, úplně to převrátilo naši rodinnou dynamiku.

Natáčím si těstoviny na vidličku.

„No tak,“ řekne máma. „Mluv se mnou. Přinejmenším můj vlastní syn ví, že abecedu znám.“

„Slyšel jsem, že umíš i číst,“ řeknu.

„Někdy si musím hledat cizí slova.“ Dělá si legraci. Máma má magistra z podnikového řízení. Je směšné, že musí chodit na brigády, ale vybalancovat péči o tátu s celodenní prací je složité.

Prohrabu se vzpomínkami na dnešek. Nechci mluvit o žádném z nich.

„Vídáš se vůbec ještě někdy s Connorem?“ zeptá se máma zamyšleně. „Doufala jsem, že jeho rodiče z toho vás kluky vynechají, ale...“

„O Connorovi mluvit nechci.“ Napíchnu si další kousek kuřete.

Na stůl padne deka tichého napětí a my pod ní jíme. Z čela stolu na nás dohlíží naše divná stráž.